

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

υπαικούμενον ἐκπὸ τοῦ Ἐπισημοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐς τὴν χάριν ἡμῶν ἐπιμελείας καὶ ἐκπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον ἐς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Ἐσωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν		
Ἐτήσια δρ. 8.—	Ἐτήσια φρ. 20. 10.—	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	Διὰ τῶν Πρωκτόρων Ἑσπερ. 1. 15. Ἑσπερ. 1. 20.
Ἐξ ἡμῶν 4.50	Ἐξ ἡμῶν 5.50	ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΒΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ	Φύλλα προηγουμένων ἐπιπλ. Α' καὶ Β' περιόδου ἐπιστῶνται ἐκαστὸν λ. 25
Τριμηνος 2.50	Τριμηνος 3.—	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		Ἐν Ἀθήναις, 13 Ἰανουαρίου 1918	Ὁδὸς Ἐδραίου ἀμ. 28, παρὰ τὸ Βαρβακίον
Περίοδος Β' - Τόμος 25ος			Ἔτος 40ον - Ἀριθ. 7

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ (Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ' (Συνέχεια)

Ποιὸς ἔξεραι μήπως; Ξαναθυμίζονται ἀμύδρα τὸ παλιὸν τοῦ ἐπάγγελμα! Ὅπως δὴ ποτε, ὁ κακόμοιρος τώρα κάθονταν φρόνιμα, σαττισμένος μάλλον παρὰ φοβισμένος.

Τὴν δευτέρη μέρα, — 16 Ὀκτωβρίου, — ὁ ἀνεμος δυναμώσε πολύ, γύρισε περισσότερο πρὸς τὸ βορρᾶ καὶ ἔγινε ἔτσι λεγώτερος εὐνοϊκὸς στὴν πορεία τοῦ «Καλότυχου», ποῦ γέφυρε ἀπὸ πῶσα κύματα. Ὁ Πέγκροφ ὀρθήριζε ὅσο μπορούσε, ἀλλὰ, χωρὶς νὰ λήη τίποτε ἀπὸ κανένα, ἄρχισε νάνηυχη. Ἡ θαλασσοταραχὴ μεγάλωνε. Ἄν ὁ ἀνεμος ἐκεῖνος δὲν ἀλλάζε, βέβαια πῶς ὁ «Καλότυχος» θὰ ἐγχευάτο περισσότερο καιρὸ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν νῆσον Δίγκολν ἀπ' ὅσο χρειάζηκε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν νῆσον Θαδὼρ.

Πραγματικῶς στὴς 17 τὸ πρωῒ, ὑπερ' ἀπὸ σφραγιστικῶν ὡρῶν ταξιδιῦ τίποτα δὲν μαρτυροῦσε ὅτι ὁ «Καλότυχος» ἐπιησάζε νὰ φθάσῃ. Ἄλλως τε ἦταν ἀδύνατον νὰ λογαριάσουν ἀκριβῶς πόσα μίλλια εἶχε κάμῃ, γιὰτὶ οὔτε ἡ διεύθυνσις, οὔτε ἡ ταχύτης τοῦ πλοίου ἦταν κανονικῆ.

Ἐκκοιτέστερες ὥρες ἀργότερα, πάλι δὲν ἐφαίνετο ὅτι ὄριζοντα ξηρά. Ὁ ἀνεμος εἶχε γίνῃ ὀλωθεῖο ἐναντίως καὶ ἡ θάλασσα ἔδερνε μᾶλλον κύματα πὸ καϊκάκι. Ἀναγκάσθηκαν νὰ μαζέψουν ἀκόμη τὸ πανί. Στὴς 18 Ὀκτωβρίου, ἕνα τεράστιον κύμα σκέπασε ὀλωθεῖο τὸν «Καλότυχον», ὡστε

ἀν οἱ ἐπιβάτες τοῦ δὲν εἶχαν προνοήσῃ νὰ δεθῶν ἐντὸ κατὰστρωμα, θὰ τοὺς ἐσάρωνε. Στὴν περίστασι αὐτῇ, ὁ Πέγκροφ καὶ οἱ σύντροφοί του, ποῦ ἀγωνίζοντο ὑπεράνθρωπα γιὰ νὰ βεβαιώσουν τὰ νερά, δέχθησαν μιὰ ἀνέλπιστη βοήθεια ἐκ μέρους τοῦ αἰχμαλώτου. Σὰ νὰ ἔβγινε μέσα τοῦ τὸ θαλάσσιον τοῦ ἐπιπλοῦ, ἀνέδθηκε ἀπὸ τὴν καταπακτὴ καὶ, κτυπιώντας δυνατὰ μ' ἕνα λαστό, ἔπτασε εἰς ἕνα μέρος τῆ κουπαρῆ,

γιὰ νὰ χυθῇ πρὸς γρηγορὰ τὸ νερὸ πρὸς πλημμυραῖκα τὸ κατὰστρωμα. Ἐπειτα, ἀφοῦ γλύτωσε τὸ πλοῖο, κατέβηκε εἰς τὴν κάμαρά του, χωρὶς νὰ πῆ λέξι.

Ὁ Πέγκροφ, ὁ Γεδεὼν Σπλιεττ καὶ ὁ Χάρμπερ, κατὰπληκται, τὸν εἶχαν ἀρίση νὰ κάμῃ ὅτι θέλε.

Ἐντοσοῦτοι ἡ θέσις τοὺς ἦταν ἀσχημῆ. Ὁ καπετάν-Πέγκροφ ἄρχισε νὰ φοβᾶται πῶς εἶχε χάσῃ τὸ δρόμο τοῦ στὴν ἀπέραντη ἐκεῖνη θάλασσα, χωρὶς καμμιὰ ἐλπίδα νὰ τὸν ἐξαγορῆ!

Ἡ νύκτα τῆς 18 πρὸς τὴν 19 ἦταν ψυχρὴ καὶ σκοτεινὴ. Κατὰ τῆς ἐνδεκα ὡρῶν, ὁ ἀνεμος ἔπτασε τὸ κύμα ἡμέρην καὶ ὁ «Καλότυχος», χωρὶς νὰ παρακουιέται τώρα, μπόρεσε νίκοντῆσῃ ταχύτητα μεγάλητερη. Ἄλλως τε εἶχε ἀνθέξῃ λαμπρὰ εἰς τὴν τρικυμίᾳ.

Οὔτε ὁ Πέγκροφ, οὔτε ὁ Σπλιεττ, οὔτε ὁ Χάρμπερ σκεφθησαν ἐκεῖνη τὴ νύκτα νὰ κοιμηθῶν. Ἐπρεπε νὰ γρηπνοῦν καὶ νὰ προσέχουν. «Ἄν καὶ φοβερὰ ἀνήσυχος, ὁ καπετάνιος δὲν ἀπελπίετο ὀλοτελὸς γιὰτ' ἡ ψυχὴ του ἦταν δυνατὴ. Καθισμένος ἐντὸ τιμῶνι, προσπαθοῦσε ἐπιμονὰ νὰ διατριπῆσῃ τὸ πυκνὸ ἐκεῖνο σκοτάδι, πάντα μετὰ τὴν ἐλπίδα πῶς ὁ «Καλότυχος» μπόρεῖ νὰ μὴν εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸν καλὸ δρόμο καὶ πῶς ἡ νῆσος Δίγκολν δὲν θίγγουσε νὰ φανῇ.

Στὴς δύο μετὰ μεσάνυχτα, σηκώθηκε ἀξάφην φωνάζων:

— Φῶς!... φῶς!...
Πραγματικῶς, μιὰ ἴσχυρὴ λάμψις ἐφαίνετο πρὸς τὰ βορειοανατολικὰ, εἰκοσι μιλίων. Χωρὶς ἄλλο, ἐκεῖ ἦταν ἡ νῆσος Δίγκολν καὶ τὴ φωτιὰ ἐκεῖνη θὰ τὴν εἶχε ἀνά-

«Ποιὸς εἶδες; ... φαίνεται τὸν Κύριον Σαβῶν»

ψη ο Κύρος Σμιθ, για να δείξη στον «Καλότυχο» τον δρόμο.

Ο Πέγκροφ, που πήγαινε πολύ κατά τον βορρά, εκανόνισε τότε την διεύθυνσί του κι έβαλε πλώρη προς το φώς εκείνο, που έλαμπε άπάνω από τον όριζαντα τών άστρο πρώτου μεγέθους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Ο γυρισμός. — Μιά συνήθεια. — Ο Κύρος Σμιθ και ο άγνωστος. — Πόρτα-Μπαλλόνι. — Τέση συγκομιδή. — Ο ανεμόμυλος. — Τα πρώτα άδελφι και το πρώτο γυμν. — Ένα συγκινητικό πείραμα. — Τρέχουν και άλλα δάκρυα...

Την άλλη μέρα, 20' Οκτωβρίου, στής έκτη το πρωί, ύστερ από τετραήμερο ταξείδι, ο «Καλότυχος» άραξε στην άμμουδιά, έχσι κοντά στο στόμιο τής Εύχαριστίας.

Ο Κύρος Σμιθ κι ο Νάβ, άνήσυχοι από την κάκοκαιρία και την παρατεινομένη άπουσία των συντρόφων τους, είχαν άναυδη από τα χαράματα στο όροπέδιο τής Τερψιδέας κι είχαν ιδή επίτελους το καύχι, που άρχισε τόσο να γυρίση.

— Δόξα σοι ο Θεός! εφώναζε ο Κύρος Σμιθ. Έρχονται!

Ο Νάβ, από τη χαρά του, άρχισε να χοροπηδά, να στρεφούρη και να κτυπά παλαμάκια, παντομίμα πιδ συγκινητική κι από τα ωραιότερα λόγια!

Η πρώτη δουλειά του μηχανικού ήταν να μετρήση τα πρόσωπα, που άρχισαν να διακρίνονται μέσα στο πλοίο, για να ιδή αν γύριζαν όλοι ή αν είχαν και σύντροφο. Άλλ' άμα μετρησε μόνο τρία κεφάλια, συλλογίσθηκε ή ότι δεν θάχαν εύρη στη νήσο Θαδώρ κανένα ναυαγό, ή ότι ο ναυαγός αυτός, δεν θα είχε συγκατατεθή να τους ακολουθήση.

Πραγματικώς, στο κατάστρωμα του «Καλότυχου» δεν ήταν παρά ο Πέγκροφ, ο Σπίλεττ κι ο Χάρμπερτ.

Ο Κύρος Σμιθ κι ο Νάβ κατέβηκαν γρήγορα από την Τερψιδέα, ώστε τη στιγμή που άραξε ο «Καλότυχος», ήταν στην άκρογιαλιά. Και πριν βγουν έξω οι ταξιδιώτες, ο μηχανικός τους είπε:

— Άνησυχήσαμε πάρα πολύ με την άργοπορία σας! Σας συνέβη τίποτε δυσάρεστο;

— Όχι, αποκρίθηκε ο δημοσιογράφος. Άπεναντίας, όλα πήγαν θαυμάσια. Θα σας τα πούμε...

— Φαίνεται όμως, υπέλαβε ο μηχανικός, ότι ή έρευνά σας απέτυχε, γιατί είσθε τρεις, ή πως εφύγατε.

— Με συγχωρείται κυρία Σμιθ, αποκρίθηκε ο ναύτης. Είμαστε τέσσεροι!

— Βρήκατε λοιπόν τον ναυαγό;

— Βεβαίωτα!

— Ζωντανό;

— Σα θείο!

— Που είναι, πού είναι;

— Είναι, αποκρίθηκε ο δημοσιογράφος, ή μάλλον ή ταν ένας άνθρωπος. Αυτό

μόνο μπορούμε να σας πούμε θετικά. Αποβιβάστηκαν. Ο μηχανικός έμαθε σε λίγο τι συνέβη στο διάστημα του ταξείδιου. Του διηγήθηκαν πως έφθασαν στη νήσο Θαδώρ, πως έψαζαν πρώτα χωρίς να βρουν κανένα, πως άνακαλύφθηκαν ύστερα μια κατοικία έρημη πρό πολλού και πως στο τέλος έπιασαν ένα ναυαγό, που δεν φείντο πια νάνηχη στο ανθρώπινο γένος!

— Μα σε τόσο βαθμό, επρόσθεσε ο Πέγκροφ, που δεν ξέρω αν εκάνομε καλά να τον κουβαλήσουμε εδώ!...

— Όχι, όχι! εκάματο πολύ καλά! αποκρίθηκε ζωνχά ο μηχανικός.

— Μα δεν έχει πια τα λογικά του...

— Τώρα, μπορεί. Άλλα πρό όλίγων ακόμη μηνών, ο δυστυχισμένος αυτός ήταν άνθρωπος σαν έμε και σαν έσείς... Ποιος ξέρει πως θα καταντήση κι ο τελευταίος από μας που θα επίζηση και θα μείνη μονάχος στην έρημιά αυτού του νησιού!

Άλλοι 'ς εκείνον που δεν έχει σύντροφο! Γρήγορα χάνει τα λογικά του, όπως ο δυστυχής ναυαγός, που τον βρήκατε σε τέτοια κατάσταση.

— Μα τί σας κάνει να πιστεύετε, κυρία Σμιθ, ρώτησε ο Χάρμπερτ, ότι ή άποκνήμωσις αυτού του ανθρώπου έγινε μέσα σε λίγους μόνο μήνες;

— Ότι το σημείωμα που λάβαμε, ήταν φρεσκογραφημένο, αποκρίθηκε ο μηχανικός και φυσικά δεν μπορεί να τώγραψε άλλος από τον ναυαγό.

— Εκτός αν τώγραψε κανένας σύντροφός του, που πέθανε πρό πολλού, παρατήρησε ο Γεδεών Σπίλεττ.

— Άδύνατο, αγαπητέ μου Σπίλεττ!

— Γιατί;

— Γιατί το σημείωμα θα μιλούσε για δύο ναυαγούς, ενώ δεν μιλάει παρα για ένα!

Ο Χάρμπερτ διηγήθηκε κατόπι με λίγα λόγια το ταξείδι της επιστροφής κι επέριψε πρό πάντων στο έπεισόδιο εκείνο, που έδειξε για μια στιγμή πως έλαμψε λίγο φώς στη σκατισμένη διάνοια του ναυαγού, λές και στον κίνδυνο τής τρικυμίας, ξανάγινε πάλι ναύτης.

— Έχεις δικιο, Χάρμπερτ, αποκρίθηκε ο μηχανικός, να δίνης τόση σημασία 'ς αυτό το έπεισόδιο. Ο δυστυχής αυτός δεν θα είναι όλωσδιόλου άθεράπευτος ή άπέλπιστα τον έκαμε όπως είναι τώρα. Άλλα εδώ ξαναβρίσκει όμοιους του κι αφού έχη μέσα του μια ψυχή, έμεις, αυτή την ψυχή θα τη σώσουμε!

Ο ναυαγός τής νήσου Θαδώρ, προς μεγάλο οίκτο του Κύρου Σμιθ και προς μεγάλη έκπληξη του Νάβ, αναλύθηκε τότε από την κακία του «Καλότυχου» και, άμα πάτησε τη γη, έδειξε πρώτα διάθεσι να φύγη.

Άλλα ο Κύρος Σμιθ τον έπλησιασε, τον άγγιξε στον ώμο (') και τον κούταξε στα μάτια. Η χειρονομία του ήταν επί-

— Παιδί μου, είπε ο Κύρος Σμιθ, τί μεγάλο κίνδυνο διέτρεξες!... Χωρίς αυτό όμως, ποτέ ίσως δεν θά βρισκατε το ναυαγό και ποτέ δεν θά σκέπτοόμαστε ένα σύντροφο ακόμη!

— Όστε επίζητε, κ. Σμιθ, να ξαναγίνη άνθρωπος; ρώτησε ο Σπίλεττ.

(*) Τα εικόνια προηγ. φύλλου, σελ. 45.

βλητική, αλλά το βλέμμα του γεμάτο γλυκύτητα. Ο δυστυχής ναυαγός έμειρε άμέσως, κατευάσθηκε, χαμήλωσε τα μάτια, έσκυψε το μέτωπό κι από τη στιγμή εκείνη δεν έκαμε άλλη αντίστασι.

— Τον κακόμοιρο τον άνθρωπο!... ψιθύρισε ο μηχανικός.

Και τον παρατήρησε προζακτικά. Άλήθεια, ή ψή του μαρτυρούσε ότι δεν είχε κια μέσα του τίποτε το ανθρώπινο.

Και όμως ο Κύρος Σμιθ διέκρινε στο βλέμμα του, όπως προητέρα κι ο Γεδεών Σπίλεττ, μιαν άμυδρή, μιαν ασύλληπη λάμψη νοημοσύνης.

Οι άποικοι άποφάσισαν να βάλουν τον άγνωστό ή τον άπαρητημένο, — γιατί έτσι τον έλεγαν τώρα μεταξύ τους, — σε μια κάμαρα του Γρανιτίνο Παλατιού, απ' όπου δεν θα μπορούσε βέβαια να φύγη. Στάθηκε να τον οδηγήσουν χωρίς δυσκολία. Ποιος ξέρει! Μα τής περιτοήσεις, μα μέρα, μπορούσε να προστεθή ακόμη ένα μέλος στη μικρή άποικία τής νήσου Αίγκολν!

Στο τραπέζι, που ο Νάβ το έστρώσε γαφώτερα, γιατί οι ταξιδιώτες πείθαιναν από την πείνα, έξακολούθησαν να μιλούν για το ναυαγό και να διηγοούνται λεπτομέρειες του ταξείδιου και τής διαμονής τους 'ς εκείνο το νησάκι. Ο Κύρος Σμιθ συμπήρωσε μαζί τους ότι ο άγνωστος θα ήταν Άγγλος ή Αμερικανός, όχι μόνο γιατί το όνομα του κλοίου «Βρετανία» τους επέτρεπε να το υποθέσουν, άλλα και γιατί τα χαρακτηριστικά του, όσο μπορούσε κανείς να τα διακρίνη μέσα στα θεριαμένα εκείνα χαλλιά και γένεια, έμοιαζαν άγγλοσαξωνικά.

— Άλήθεια όμως, είπε ο Γεδεών Σπίλεττ στον Χάρμπερτ, δεν μας είπες ακόμα πως βρήκες αυτόν τον άγριο και δεν ξέρουμε τίποτ' άλλο, παρα ότι λίγο έλειψε γά σε πνίξη. Δυστυχία σου δηλαδή αν δεν έφθαναμε με την ώρα να σε γλυττώσουμε!

— Μα κι εγώ δεν ξέρω καλά-καλά πως έγινε, αποκρίθηκε ο Χάρμπερτ. Φαίνεται, ότι εκείνη τη στιγμή ήμουν σκυμμένος κ' έμάζευα χόρτα. Τότε άκουσα ένα κρότο, σά νάπεσε κάτι τί από ένα δένδρο πολύ ψηλό. Μέλις επρόφθασα να γυρίσω το κεφάλι... Ο δυστυχισμένος εκείνος, που θάταν βέβαια χρουμμένος άπάνω στο δένδρο, μου ρίχτηκε πριν να το συλλογισθώ, κι αν δεν ήταν ο κ. Σπίλεττ κι ο Πέγκροφ...

— Παιδί μου, είπε ο Κύρος Σμιθ, τί μεγάλο κίνδυνο διέτρεξες!... Χωρίς αυτό όμως, ποτέ ίσως δεν θά βρισκατε το ναυαγό και ποτέ δεν θά σκέπτοόμαστε ένα σύντροφο ακόμη!

— Όστε επίζητε, κ. Σμιθ, να ξαναγίνη άνθρωπος; ρώτησε ο Σπίλεττ.

— Ναι! αποκρίθηκε σταθερά ο μηχανικός.

Μετά το γεύμα, ο Κύρος Σμιθ κι οι σύντροφοί του δηήκαν από το Γρανιτίνο Παλάτι και κατέβηκαν στην άκρογιαλιά. Έκει ξεφόρτωσαν τον «Καλότυχο». Ο Κύρος Σμιθ εξέτασε τα όπλα και άλλα πράγματα του ναυαγού, δεν βρήκε όμως τίποτε ικανό να τον φωτίση για την τσιτοτήτά του.

Οι χοίροι τής νήσου Θαδώρ άδηγήθηκαν στη στήνη, όπου γρήγορα θά έπολλαπλασιάζοντο. Όσο για τα πυρομαχικά, θά τα φύλαγαν προσωρινώς, μαζί με άλλα, στο Γρανιτίνο Παλάτι. Άποφάσισαν όμως να κάμουν έξω από την κατοικία, κι ώρισμένως στην άποπάνω της σπηλιά, μια ιδιαίτερη κυριτοδαποθήκη, για να μην έχουν φόβο απεκαμμία έκρηξη.

Άφου τελείωσε και το ξεφόρτωμα, ο Πέγκροφ είπε:

— Κυρία Σμιθ, μου φαίνεται ότι τώρα πρέπει να τυγουάρουμε και τον «Καλότυχο».

— Δεν είναι καλά εδώ, στο στόμιο τής Εύχαριστίας; ρώτησε ο μηχανικός.

— Όχι, κυρία Σμιθ. Τον μισό καιρό θάταν έξω απ' το νερό, στην άμμο, κι αυτό θά τον κατακονώσει. Είναι βλέπετε, κало πλιό και τα κατάφερε, λαμπρά κι άλητην τρικυμία που μας βρήκε στον γυρισμό.

— Μα δεν θα μπορούσε να ήταν πάντα κελαχωμένο μέσα στο ποτάμι;

— Θα μπορούσε βέβαια! άλλα το ποτάμι, εδώ στο στόμιο, δεν είναι καθόλου κροφυλαγμένο και φοδάμα πως ο «Καλότυχος» θά ύπόφερε πολύ από τα κύματα, όταν θάταν ο καιρός από εδώ.

— Που θέλεις λοιπόν να τον βάλης, Πέγκροφ;

— Στο Πόρτα-Μπαλλόνι. Το λιμανάκι εκείνο, τρικυμισμένο από τους βράχους, μου φαίνεται ότι ή χρειάζεται.

— Μα δεν είναι λιγάκι μακρὰ;

— Μπάρ! Μόνο τρία μίλλια από το Γρανιτίνο Παλάτι.

— Καλά λοιπόν, κάμε ό,τι θέλεις, Πέγκροφ.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ

Στεφανομένη ή δούσι γυρνάει να κοιμηθή 'ς το φώς, το κωπαρίσι, σε μούση δέσει έχει ύμωθ...

Στων φύλλων τις άνιδες, 'ς τα τόξα, 'ς τα νερά, σάν τού άσημου ρανίδας κίλασνε τάντρα φωταρά:

Ο θάμβος πεθαίνει και ξεψυχά σε άχνούς, μα εκείνο ξεδιμαίνει, σάν προσφορά 'ς τους ούρανούς...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΑΝΘΙΣΜΕΝΗ ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ

Αγαπητά μου,

ΥΡΙΩ από τον έξοχικο περίπατο που έκαμα με τον ήλιο τής γλυκύας αυτής ήμέρας τού Γενάρη. Πόσα ώραία και περιεργα πράγματα μου έδειξε ο καλός φίλος που με συντρόφευε. — Ένθεαρ-χαιολόγος κι Ιστοριοδίφης, που ξέρει την Αετική μας σπιθαμή προς σπιθαμή! Έδώ τα χρουμμένα έρείπια μιας κάλης εκκλησίας' εκεί τα λείψανα ενός Ιστορικού σκιτιού' παρακάτω ένα χαριτωμένο κολωνάκι σκεπασμένο από κισσούς, που χει κι' αυτό την ιστορία του... Άλλα εκείνο που μεύχαρίστητε περισσότερο, εκείνο που τώχω ακόμα μπροστά στα μαγεμένα μου μάτια, είναι κάτι που δεν μου τώδειξε ο φίλος μου, γιατί δεν ήταν κι' ανάγκη να μου το δείξη: Μια ανθισμένη, κατάσπρη, χιονάτη άμυγδαλιά! Ήταν ή πρώτη που έβλεπα φέτος και μπορείτε πια να φαντασθήτε την αγαλλίασι μου! Πόσες φορές δεν την δοκίμασα και σέξ μπροστά στην ανθισμένη άμυγδαλιά, που μέσα στα χιόνια του Γενάρη, βιάζεται να ξεπεταξή τάσπρα της άνθάχα και να φουντώση μ' αυτά, πριν βγάλη πράσινα φύλλα, για να μας δείξη πως ή Άνοιξη έφθασε, για να μας δώση παρηγορία κι' έλπιδα! Κάθε άνθρωπος, πιστεύω, τα ίδια αϊθάνεται όταν πρωταδέκτη το χειμωνιάτικο δένδρο ντυμένο άνοιξιάτικη στολή. Και μάλιστα όταν ο χειμώνας είναι ακόμα δριμύς, όταν τα βουνά είναι όλόγυρα χιονισμένα, όταν ο ήλιος σκεπάεται από σύννεφα κι' όταν φυσά τρελλός, παγωμένος βοριάς. Γιατί ή ανθισμένη άμυγδαλιά είναι σά να μας λήη: Έχετε θάρρος κι' έλ' αυτά θά περάσουν γρήγορα. Η Άνοιξη είναι κοντά. Ο ούρανος θάνοιξη γαλάσιος, ο ήλιος θά λάμψη ζεστός, ο τρελλοβοριάς θά γίνη αύρα μωρωμένη και τα χιόνια θά φύγουν, για να στερωθούν πράσινα, άνοθενητημένα χαλιά...

Φέτος, πρωταντίκρουσα την ανθισμένη άμυγδαλιά σε μια ήμέρα γλυκεία κι' ήλιοφώτιστη. Ο ούρανος ήταν όλος καθαρός κι' άμα έγυρε ο ήλιος στο βουνό, ένα χλωμοκίτρινο μισοφέγγαρο άρχισε να λάμπη από το ζενιθ και σιγά-σιγά να δυναμώνει. Νύχτα γλυκεία σαν την ήμέρα! Μα γι' αυτό κι' ή άπόγευση τής άμυγδαλιάς μου τάνηκε πιδ άληθινή, πιδ βέβαιη: Νά την ή Άνοιξη, έφτασε! Τί μπορεί πια να μας κάνει ο ξεθωμά-

μένος αυτός χειμώνας, που τόσο μας τρώμαζε με την άγρια και πρώιμη εισβολή του! Νά, κι' ή μέρες τώρα όληένα μεγαλώνουν. Ο ήλιος βασιλεύει ακόμα ναρίς, τα λαμπρα όμως δειλινα βαστούν πολύ. Δεν είναι σαν το φινόπωρο, που εύθως σχεδόν με το ήλιοβασιλευμα, κλάκωνα το νυκτερινο σκοτάδι. Τώρα καταλαβαίνουμε «Λυκόφως». Μιση ώρα ύστερ από τη δύσι, φέγγει ακόμα σαν ήμέρα. Και τί όμορφη ώρα αυτή! Τί γλυκό φώς! τί ζωνερευη διαύγεια 'ς την ατμόσφαιρα! τί μακαρία γαλήνη χυμένη παντού, στον ούρανο, στη γη και στην ψυχή του ανθρώπου!... Νά την ή Άνοιξη, έφτασε. Αυτή την ώρα του δειλινού αϊσθάνεται κανείς την προσέγγισή της περισσότερο...

Η ανθισμένη άμυγδαλιά ήταν στο περόλι ενός γνωστού μας ζωμεριτη. Μπήκαμε μέσα, κι' έγω τού γυρεφα την άδεια να κόψω ένα μικρό κλαδί.

— Μπάρ, και μεγάλο! μου αποκρίθηκε με προθυμία ο νοικοκύρης.

Κ' έτόιμασε το κλαδευτήρι του, για να μου κόψη ο ίδιος. Ο φίλος μου όμως τον έμπόδισε, και μένα δεν μάγεισε να κόψω παρά μια κορφούλα.

— Αυτά σου φτάνουν, μου είπε. Η άμυγδαλιά δεν κάνει μόνο λουλούδια, άλλα και καρπούς κι' είναι άμαρτία να κοιτσουρεύουμε έτσι ένα δένδρο καρποφόρο και χρήσιμο. Τώρα μάλιστα, 'ς αυτές τής περιστάσεις, σε βεβαίω ότι είναι πολύ φρονιμώτερο ναφίσης να γίνουν μύγδαλα τα λουλούδια, που θά μαραινούνταν άδικα στο βάζο σου, κι' ο κύρ Άντρέας από 'δώ, (ο νοικοκύρης) που θάχε την καλωσύνη να σου δώση ολάκαυρο κλαδί, να σου στείλη μεθαύριο μια σακκούλα φρέσκο καρπό.

Φύγαμε με δύο-τρία λουλουδάκια ο καθένας. Όταν φθάσαμε όμως στην Ομόνοια, είδαμε όλόκληρα φορτωμάτα από κλώνους ανθισμένης άμυγδαλιάς στα χέρια κυριών κι' άνθοπωλών. Πόσες χιλιάδες άμυγδαλα γαμένα!...

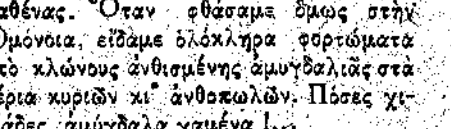
— Έ, γι' αυτά τί λές; ρώτησά τον φίλο μου. Δεν έκανε να πάρουμε και μεξ το κλαδί μας, μια που γίνεται τέτοια σπατάλη και σπαργμός;

— Καθόλου! αποκρίθηκε ο φίλος μου. Ίσα-ίσα γι' αυτό. Έπειδή δεν μπορούμε να έμποδίσουμε όλο το κακό που κάνουν οι άλλοι, δεν θά πη ότι πρέπει να κάνουμε και μεξ το μερτικό μας!

Ο φίλος μου είχε δικαιο. Είπε μιάν άλήθεια, που πρέπει να τη θυμάται κανείς και να την εφαρμόζη σε κάθε τέτοια περίπτωση.

Σας άμείβομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

(ΑΓΓΛΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Θ' ΝΕΒΕΣ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

“Υστερ’ από τὸ ἐθνολογικὸ αὐτὸ μαθηματάκι, ὁ στρατηγὸς ἐξακολούθησε: — Τὸν μικρὸν τὸν γένε Παύλο, δηλαδὴ Παῦλο. Δὲν γνώρισε ποτὲ οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα, καὶ ἦταν στήν ὑπερησυχίαν μιᾶς συμμορίας ἀπὸ κοινὸν πικροῦ, (λαθρεμπόρους), ποὺ τὸν μεταχειρίζοντο τόσο ἀσχημα, ὥστε τοὺς ἐφυγε. Γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν καταδίωξίν τοις, (* κῆρε τὰ πιδ ἐρημικά μονοπάτια τῶν ἀγρίων βουνῶν. Στὴς ἐρημικὴς ἐκεῖνες ἐτρεχε ὀλόκληρὴς ἡμέρας, χωρὶς νὰ στέκεται σχεδὸν πούθενά καὶ χωρὶς νὰ βάζῃ στὸ στόμα του τίποτ’ ἄλλο ἀπὸ τὰ βαιτόμουρα καὶ τ’ ἀγρίο-χορτά ποὺ εἴρισκε. Ἡ τρεχάλα, ἡ νήσταια, ἐπιτέλους τὸν ἐξήντησαν. Ὡστόσο ἐπείκεσε καὶ μπροστάσε.

— Ὡστε μισοπεθαμένος ἀπὸ τὴν πείνα τὰ βαιλα μέ δέκα λύκους! ἐφώναζε ὁ Δάγκλας μ’ ἐνθουσιασμό. Μπράβο του! γενναῖο παιδί πραγματικῶς. Εἶνε εὐτύχημα ποὺ λοξοδρομήσαμε χθὲς ἐκεῖνο τὸ μονοπάτι. Φανταστῆτε, θεῖε, ἐστὶ ἐτοιμαζόμεθα νὰ γυρίσωμε πίσω. Τότα βέβαια δὲν θάπαντούσαμε τὸν Παῦλο καὶ ἰως, χωρὶς τὴ βοήθειά μας, θὰ τὸν ἐτραῦαν ἐπιτέλους οἱ λυσασμένοι λύκοι.

— Θεῖε, ρώτησε τότε ὁ Δόναλδ, δὲν θὰ κάμετε τίποτα γι’ αὐτὸ τὸ δυστυχισμένον παιδί; Τόσο φτωχόν, τόσο ἐρημὸν, πὺς θὰ ζήσῃ; Πρέπει νὰ ἐνεργήσετε νὰ τοποθετηθῇ κάπου, γιὰ νὰ μὴ ἀναγκασθῇ νὰ γυρίσῃ στὸς σκληροὺς ἐκεῖνους κοινὸν πικροῦ.

— Ναί, ναί, ἤσυχαστε, ἀποκρίθηκε ὁ καλὸς θεῖος. Κι’ ἐσκέφτηκα, ὅτι τὸ καλλίτερον ποὺ ἐχω νὰ κάμω γι’ αὐτὸν εἶνε νὰ τὸν συστήσω στὸν Πιέρρο Λεμπόν.

— Καί τί νὰ τὸν κάμῃ ὁ Λεμπόν; Λυκοκυνῆγος;

— Ὅχι, ἀλλὰ ἀδελφὸν τῶν περιηγητῶν. Τὸ παιδί ζερεὶ καλὰ αὐτὰ τὰ βούνα. Ὁ Λεμπόν θὰ τὸν διδάξῃ, θὰ τὸν μορφώσῃ, γιὰ νὰ γίνῃ τέλειος. Σὲ λίγον καιρὸ, θὰ μπορῇ νὰ κερδίζῃ ἀρκετὰ χρήματα μ’ αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα. Κι’ ἐγὼ θὰ τοῦ ἀγοράσω τώρα μιὰ ὠ-

(* Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 48.

ραὰ φορεσιά καὶ θὰ τὸν βάλω νὰ κόψῃ τὰ μαλλιά του, γιὰ νὰ γίνῃ εὐπαροῦσιαστος.

Ὁ στρατηγὸς Μπόλδ ἐκράτησε τὸν λόγον του καλὰ, ὥστε ὅταν τὰ παιδιὰ ἐλάβαν τὴν ἀδεία νὰ ἰδοῦν τὸν Παῦλο, δυσκολεύθηκαν κάπως νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν. Δὲν ἦταν κιὰ ὁ κουρευτὴρ πεινασμένος, ποὺ εἶχαν ἰδῆ στὸ φανάρι τοῦ Κωστερέ. Ἦταν ἓνα παιδί καλοντυμένο καὶ χορτάτο. Αὐτὸ τοῦλάχιστο ἐδαίχνε ἡ ὕψη του, ὄχι βέβαια ἰσοκίνητη ἀκόμη, ἀλλὰ οὔτε καὶ χλωμῆ.

Ὁ Παῦλος σηκώθηκε νὰ τοὺς χαιρετήσῃ καὶ τότε, μὲ μεγάλη τους ἐκπληξί, τὸν εἶδαν νὰ σκύφῃ καὶ νὰ τοὺς φιλήσῃ τὰ χέρια, σαν κανένας μ-

μικρὸ λιγάνι μαῖτρο τοῦ ξενοδόχου. Ὁταν ἀντίκρυσε ἐμὺς τὸ σκίτσο τοῦ Φρού Βλάσκου, τὸ πρόσωπόν του σκυθρώπασε καί, σὲ ἰσπανικὴν διάλεκτον, διηγήθηκε στὸν στρατηγὸ Μπόλδ, ὅτι αὐτὸς ὁ Φρού Βλάσκος ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας τῶν κοινῶν πικροῦ, ποὺ τὸν εἶχε πρῶτα ὑπηρετή.

— Τί κακὸς ἀνθρώπος! ἐπρόσθεσε. Πόσο μ’ ἐδασάνιζε γιὰ τὸ τίποτα! Ἐξ αἰτίας του πῆρα τὰ μάτια μου καὶ ἐφυγα, καὶ πῆγα νὰ πεθάνω στὸ δρόμον ἀπὸ τὴν κούρασι, τὴν πείνα καὶ... τοὺς λύκους!

(Ἐπείκει συνέχεια) **ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ**
ΑΠΟ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ
ΑΔΗΘΙΝΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ
(Συνέχεια ἴδε σελ. 49)

Τότε ἦταν ποῦ μοῦ κόπηκαν τὰ ἦπατα! θὰ ἐσκάζα ἀπ’ τὸ κακὸ μου. Φύμισα μὲ τὸν Νησιώτην καὶ κίνησα νὰ κάνω τὸ γύρον τῆς λίμνης μὲ τὰ πόδια. Δυσὸδες ἤθελα μὲ τὸ καίκι; τέσσερις μὲ τὰ πόδια! Ὁ κόσμος νὰ χαλοῦσε, ἐγὼ θὰ κήγαινα τὸ βράδον στὸ σκίτι μου!

Ὁ Νίκος τὸ μεταξίσε καί, σαν νὰ μὲ λυπήθηκε ποῦ θὰ χανόμουν ἀπ’ τῆς λάσπης στῆ γύρα,

— Ἄντε, μοῦ εἶπε, θὰ σοῦ κάνω τὸ θέλημά σου καὶ ὅπου τὸ βγάλῃ ἡ ἀκρῆ. Διάβολος σὲ σταματᾷ ἐσένα! Παιρνομε τὴν ἀκρῆ ἀκρῆ τοῦ νησιού, θὰ χασομερήσωμε λιγάνι, θὰ πῶμε ἐπὶ τέλους. Τύλῳσέ τῆ τώρα καὶ ἐσὺ καλὰ θὰ κόψῃς χιόνια ἐκεῖ παραπάνω νησιεῖκος ἤθελες νὰ κινήσῃς.

Ἐραγὰ καί τι στὸ πόδι, κέρασα καὶ τὸν Νίκο, πλήρωσα τὸν κρασοπόυλο, ἔδωκα καὶ τὰ εἰκοσι γρόσια, τὰ καϊκάτικα, γιὰ νὰ τὰ ξεφορεθῶ, καὶ μιὰ καὶ δύο στή λίμνη.

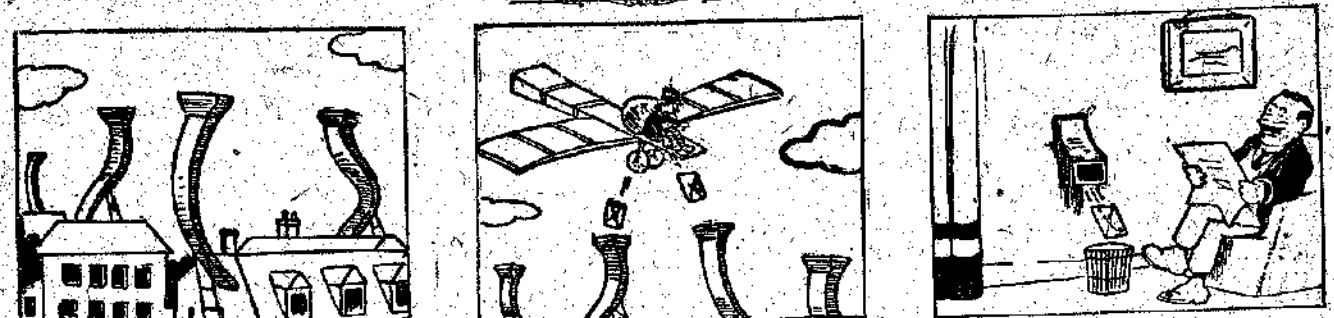
Εἶχε δίκιον ὁ Νησιώτης. Δὲν εἶχαμε προχωρηθεῖ μιὰ τοῦφεκιὰ τοπο καὶ βρεθήκαμε κλεισμένοι σ’ ἓνα μαυροσταχτερὸ θόλον, ποὺ ἂν εἶχαμε ἢ δὲν εἶχαμε μάτια, ἦταν ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ, δὲν μᾶς χρησίμειαν καὶ τ’ ἄλλο, τὸ χειρότερον, χιλιάδες ἀόρατοι ψευκαστῆρες μᾶς ράντιζαν ἀλύπητα γύρω μας.

Ὁ Νίκος πότε-πότε γύριζε πίσω του νὰ βλέπῃ τὰ σημάδια ποὺ ἄφινε τὸ καίκι στῆ διαβα του, μὰ ἀρχισε τὸ κῆμα καὶ χαλοῦσε καὶ τὰ σημάδια. Ἐρθε στιγμή ποῦ δὲν ζεραμε ἂν πηγαίναμε ἐμπρὸς ἢ γρηζαμε πίσω.

Τί μ’ ἐβαλε ἡ ὄργη τότε νὰ πῶ στὸ Νησιώτην, πὺς ἂν εἶχε μιὰ πυξίδα, δὲ θὰ παθαίναμε αὐτὰ, καὶ ἔβλησα, νὰ τοῦ ἐγῶσι τι πράγμα εἶν’ αὐτὸ τὸ ἐργαλεῖο καὶ πὺς τὸ μεταχειρίζονταν οἱ ναυτικοί, καὶ ἀπάνω σ’ αὐτὰ ἀνακατέψα καὶ ἀστρονομία καὶ μαγνητισμό.

Ὁ Νίκος κούνησε μιὰ φορὰ τὸ κεφάλι του καὶ ἀρχισε τίς βλαστημιές.

ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ, ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ, ΤΟΣΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ;

— Μὰ ἰ μὰ! τί νὰ εἶνε ἀπὲς ἡ παρά-
ξενος καμινάδες στὴς ἀνετῆς τῶν σπιτιῶν;
— Δὲν εἶνε καμινάδες. Εἶνε ἀνομοί, μέσα
στους ὁποίους οἱ ταχυδρομικοὶ διανομείσ-

— Μὰ ἰ μὰ! τί νὰ εἶνε ἀπὲς ἡ παρά-
ξενος καμινάδες στὴς ἀνετῆς τῶν σπιτιῶν;
— Δὲν εἶνε καμινάδες. Εἶνε ἀνομοί, μέσα
στους ὁποίους οἱ ταχυδρομικοὶ διανομείσ-

— Μὰ ἰ μὰ! τί νὰ εἶνε ἀπὲς ἡ παρά-
ξενος καμινάδες στὴς ἀνετῆς τῶν σπιτιῶν;
— Δὲν εἶνε καμινάδες. Εἶνε ἀνομοί, μέσα
στους ὁποίους οἱ ταχυδρομικοὶ διανομείσ-

— Μὰ ἰ μὰ! τί νὰ εἶνε ἀπὲς ἡ παρά-
ξενος καμινάδες στὴς ἀνετῆς τῶν σπιτιῶν;
— Δὲν εἶνε καμινάδες. Εἶνε ἀνομοί, μέσα
στους ὁποίους οἱ ταχυδρομικοὶ διανομείσ-

— Μὰ ἰ μὰ! τί νὰ εἶνε ἀπὲς ἡ παρά-
ξενος καμινάδες στὴς ἀνετῆς τῶν σπιτιῶν;
— Δὲν εἶνε καμινάδες. Εἶνε ἀνομοί, μέσα
στους ὁποίους οἱ ταχυδρομικοὶ διανομείσ-

ΑΔΑΜ

Ίδω είν' ο δηγόν τού

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή του Κ. Κ. Β.

ΣΤΟ 1918

Άνοιξε της μεγάλης σου φρεσσύνης, ώ χρόνε κατακαινούργιε, και ρίξε την εὐτυχία σπάταλα τρυγώ, και κάθε λυπή και λαχάρα πνίξε.

Άνοιξε της μεγάλης σου φρεσσύνης, και ρίξε από ψηλά για μένα κάτι. Δεν θέλω πλούτη άρίθμητα ούτε δόξες: από φίλια μιά καρδιά θέλω γεμάτη!

Γιαπωνέζα

ΟΡΦΑΝΑ

— Προχώρα! ο δρόμος μας είναι μακρός. Προχώρα, αδελφοί μου!... Τό δύο κοριτσάκια, τρυλιμένα στο μαύρο ακισμένο σάλι, περπατάνε στη σκοτεινιά της νύχτας, σφγγόμενα τό έν' άπάνω στό άλλο.

Ο άέρας φυσάει μανιασμένα, σηκώνοντας τά τελευταία λείψανα της σιάνης, μαζί με της φίλες πετρίτσες του δρόμου.

— Άχ! πώς πονά! ψιθυρίζει ή μικρότερη. Στυπάνε ή πετρίτσες στό πόδια μου, και...

— Κλείσε τό στόμα! τήν συμβουλεύει ή άλλη. Κλείσ' το γιατί δεν κάνει, να μπαίνει ό άέρας μέσα.

Περπατούν, δλοένα κ' ό άέρας φυσώντας όρημικά, κολλάει στό σωματάκια τους, τά μαύρα πένθιμα φορέματά τους.

Μά δεν φοβούνται έτσι μόνο τους, στής νύχτας τό σκοτάδι, τ' άγριο;

Μιά μεγάλη σκιά φαίνεται, που δσο πάει μεγαλώνει.

Είναι ένα κάρφο. Ο κρότος του και τό τραγούδι του οδηγού, δίχουν, μιά μικρή ελπίδα στό όραμά.

— Μά τότε πιά θά ήμερώσει;

— Τί! φοβάσαι;

— Όχι, αλλά σφτά...

— Ε! να! όπου νάναι, δεν θα γρήγη!

Βλέπεις εκείνα πάνω άπ' τά πεδία;

— Ναι...

— Δεν φαίνεται λυγάκι πιδ' άνοιχτό;... Ε! ήμερώνει!

Πάλι όρημος, είναι ό δρόμος. Τά βηματάκια τους μόλις άφίρουν ένα άλαφρό ήχο, που κι' αυτόν τόν μισοκρύβουνε τά μοναχοντά του βροχή.

— Κλαίς, χρυσό μου; Γιατί; μήπως χροώνεις;

— Όχι!

— Παι...

ΝΟΣΤΑΛΙΕΣ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Πώς σάς νοσταλγώ, ώ παιδικά μου χρόνια, Αξένοστα κι' άθθα και χαροπά, Που στην καρδιά μου μένετε αόανα, Αξέχαστα, παλιά μ' και νοστά!

Πώς σάς θυμούμαι με λαχάρα, ώ παιγνι- Τρυγώ στην μεγάλη μας αλή. Ίδκκια Που μάζενα μια τσοομ' από παιδικά, Και τάπαίζα μ' άξέγνοιάσά τρελλή!

— Εσύ, Μπιμπή, θά κάτσης στην γωνιά! Η Καίτη κι' ή Λιλή 'ς αθή την κάσα! Δίπλα σας ός καθήση ή Ουθάνια. Και έγω ή δασκάλα σας θά είμαι, ή κυρά [... Σάσα!

Μά, άν δεν μάκοιτε ε' ό τι κι' άν σάς [λέγω, Και δεν καταπισθήτε στό έργο σας με [βήλο,

Νά, τούτη την βεργούλα έγω διαλέγω. Και σάς αρχίζω όλους σας στό ξύλο!

Ποιός τέτοιαν εὐτυχία μούζε κλέψη;... Ας γράψαν τά παιδικά μου χρόνια πάλι, Για να μην έχη καμμιάν άλλη σκέψη, Απ' τά παιχιδία, τό κουτό μου τό κε- [φάλι!

Παιχνιδάρα

Ο ΦΑΓΑΣ

Με λέγανε φ' α γ δ ν (μου έλεγε ο φίλος μου) και τ' όμολογώ, ότι περιηρα- νευόμωνα γι' αυτό.

— Ο Τάκης τρώει δυό-τρία πιάτα φαί! έλεγε ή μητέρα μου σε κάποια κυρία κ' εκείνη, άφου έστράφη και με κί- ταζε, μούπε: — Άλήθεια, βρε θηριό, τρώς τόσο πολύ!... Έκοκκίνισα και γέ- λασα, άλλα δεν άποκριθήκα τίποτε...

— Μιά φορά, είχαμε λαγά με καρδιά και έφαγα, και έφαγα, τόν κόρακα! μιά τόσο πολύ, που ή κοιλιά μου κόνεψε να ακάση...

Χαμογέλασα.

— Γιατί γέλας;

— Έτσι! τ' άποκρίθηκα.

Και έσκολούθησε:

— Σε λίγο έτρεμα και τά δόντια μου πη- γαίγανε να σπάσουν. Πλησιάσα πολύ στό τζάκι, άλλα τίποτε. Η Κυρά μου (άστερον όνομα του πυρετού) με είλε πιάση. Η μητέρα, φαίνεται, τό κατάλαβε, γιατί χό- ρε με την παρακαλέσω, μούβιαλε τό θεσμόμετρο. Τό κορμί μου φούντωσε. Έ- πεσα χόμον στό κρεβάτι. Δέ θυμούμαι τίποτε άλλο παρα τό περτό λ' ά δι (ά- δίασε!), και της τσοντζερές ένεσεις...

— Όταν ήμουνα χόμον, στό κρεβάτι, άρκεύόμωνα να μην ξαναπαώ ποτέ πάλι.

— Άλλά τί τά θέλεις! σαν πέρασε ο κίν- δυνός, λημονηθήκαμε όλα κι' άρχισα πάλι τά ίδια... Και τό φραγός άκουγεται πολλές φορές πάλι. Μιά συηθεία, βλέ- πεις, δεν μπορεί να έχαστη γήγγορα!

Πανελλήνιον Μεγαλειών

ΔΥΟ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ

Ένα μικρό άγοράκι δέκα χρόνων, ά- κουσε μιά μέρα να συζητούν για κάποιο λογαριασμό έμπορόν που έρχετο να πλη- ρώσουν, κι' έσέφθη να παρουσιάση κι' αυτό στό μαμιά του σημείωσι των ύπη- ρεσιών που της είχε κάνει κάμποσο καιρό.

Τό μεσημέρι, όταν ή μαμιά κάθησε στό τραπέζι, ήθεο κάτω από την πέτσεται της τόν έξης άποδοπτο λογαριασμό:

— Η Μαμά όφείλει εις τόν υιόν της Γεώργιο: Έπειδή έπήγε ναγοράση κάρ- [βουνα 50 φορές, 50.

— Έπειδή έπήγε ναγοράση ξύλα [πολλές φορές, 2.

— Έπειδή έπήγε σε κάτι άλλα [δελήματα, 1.

— Έπειδή ήτονε φρόνιμο παιδί [τό δλον 50, 5.

— Η μαμιά έπήγε τόν λογαριασμό και [δεν είλε τίποτα. Τό βράδυ, όμως, όταν ό Γεώργιος έκάθησε στό τραπέζι για να φάη ήθεο κάτω άπ' την πέτσεται του 6 φραγκα.

Γεμάτος χαρά τάβαλε στην τσέπη του, όταν άξαφνα είδε κ' ένα χαρτί που έγρα- φε τά έξης:

— Ο Γεώργιος όφείλει στην μαμιά του:

Για τόκι δέκα έτών [τίποτε (0)

Για τό τραφή δέκα έτών [τίποτε (0)

Για τός περιποιήσεις όταν άρ- [ρωσταίην, τίποτε (0)

— Έπειδή ήτανε επί δέκα έτη [μιά καλή μαμιά, τίποτε (0)

— Τό δλον: τίποτε (0)

— Όταν ό Γεώργιος έδιδάσεν αυτόν τόν λογαριασμόν, τόχασε. Με τά μάτια γεράτα δάκρυα και τά χείλια τρεμουλιαστά άπ' τή συγκίνηση, έστρεψε στό μητέρα του κι' έπεσε στην άγκαλιά της:

— Αγαπημένη μου μαμιά, της είπε, πάρε πίσω τά λεπτά σου και συχωρέσε με για ό,τι σου έκαμα. Η μητέρα τίποτα δεν χροσάτι σε παιδί της. Καταβαλί- γω πώς δεν θά μπορούσα ποτέ να πληρώ- σω ό,τι σου όφείλω και τώρα θά πηγαίνω όπου θέλεις, χωρίς να ζητήσω πιά μισθό.

(Έκ του Γαλλικού)

Παιχνιδάρα των Δολλαριών

ΑΝΕΥ ΤΙΤΑΟΥ

Άκουμπάμενος στό τραγούδι μου, έ- κύνταξα κάτω στό δρόμο. Έκεί έβλασα ένδιαφερόν θέμα. Μιά δημοσία νεοσύλλε- κτων κληρατών που άλάμβανε φρεμί. Έπί κεφαλής ένας έπιλοχίας έπέβλεπε την έ- ανοιμή. Άίφνης στρέφεται προς ένα έε αυ- τών και τόν ερωτά: « Έλαφες σου άρτο; » Και ό νεοσύλλεκτος: « Όχι, κύρια έπιλο- χία. » Τότε ό έπιλοχίας, στρεφόμενος προς τόν διανεμέοντα δεικνύει, διέταξε: « Δεκα- γυή, δόσε σ' αυτόν έδώ τό ψωμί του. » Άλλ' ό νεοσύλλεκτος λέγει: « Ψωμί μου έδωσαν, κύρ έπιλοχία, άρτο δεν μου έδω- σαν! »

(Γαγόνος) Νικηφόρον Σίφος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Γιατί κλαίς, μικρό μου, γιατί κλαίς; Πρώτα τόν μικρούλην Παύλον ό θεϊός σου.

— Νά, ή μητέρα μου έβαλε ένα σονακι- μιά παιό μικρό άπ' εκείνον που έβαλε στην άδελφή μου της προάλλες, όταν ήταν: « Εκείνος κρυωμένος! »

— Εστάλη από τού Σεπασμένου Δόδου.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ίδω 'Οδηγού, Κεφ. ΙΒ')

Table with 4 columns and 4 rows of Greek letters for a word search puzzle.

Νά συναρμολογηθούν αι συλλαβαί αυ- ται ώστε ναποτελεσθούν πέντε Κράτη της Εθράπης.

- Λύσεις του βου φύλλου: α.) Πάτρι, Λαμία, Κα... γ.) ΜΑΙΡΕ VI DER CHENE RUADE FBLON

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Εις την παράλειψιν της Δικαιώ- σεως την δημοσιονομείαν εις τό 40ον φύλλον (σελ. 370) έσπευσαν ναταποκρηθύν και οι έπόμενοι:

- 236. Πηνελόπη Δ. Βαλεριάνου, Κέρκυρα Δρ. 5.50
237. Φιλαινή Μαρτινίδη, Κέρκυρα > 2.—
238. Νικ. Δ. Καλός, Αλξούριον > 3.—
239. Άδελφοί Παν. Μόσχου, Πάτραι > 4.—
240. Δέσποινα Βαλερτίδου, Μιτλήνη > 2.—
241. Σπυράν, Θεσπλίη > 5.—
242. Παν. Κ. Κοχιάλτη, Θεσπλίη > 5.—
243. Άνδρ. Παπαδοπούλου (έδωσ.) Πάρος > 1.50
244. Ίριγίνα Ακ. Ζίππα, Αθήναι > 7.—
245. Προβήν συνδρομητής εύγνωμόν, Αθήναι 25.—
246. Ίωάν. Σ. Τριανέκης, Αθήναι > 2.—
247. Σωαία Α. Κατσούλη, Αθήναι > 10.—
248. Καρίνα Ζ. Κυρτσούνη, Βόλο > 4.—
249. Χιόνι του Μπαζανίου, Σάμη > 4.—
250. Νικ. Ε. Ναλπάντης, Κλειού > 1.10
251. Παιμενική Φλογέρα, Έσώνικα > 3.—
252. Μαρία Κ. Βαγιώτα, Πιεραιεύ > 1.—
253. Παγνιδάρα, Δημητσάνα > 3.—
254. Ηρωική Σάμος και Τρικυμία Καρ- λόβασι > 5.—
255. Γεώρ. Γ. Τσιγάντες, Θεσπλίη > 5.—
256. Άθαν. Ι. Τερζάκης, Ναύπλιον > 2.—
257. Σουλταίισσα, Άγρινιον > 5.—
258. Νίνα Ι. Γεωργιάδου, Βόλος > 2.—
259. Τριτίνα Ι. Κολοκοτρώνη, Αδριασσα > 2.—
260. Ειρήνη Ηλ. Ασπιάτου, Χίος > 5.—
261. Ελληνικόν Όνειρον, Λευκά > 1.—

Προς όλους τούς άνωτέρω έκφράζω τας θερμάτας μου εύχαριστίας. Είνε άξιοι και γενικής εύγνωμοσύνης, διότι συντελούν εις την διατήρησιν ενός περιοδικού τόσου χρησίμου εις την ελληνικήν νεότητά, έπομένως ενός εθνικού έργου, ός παρα πάντων χαράκηθη- ζεται ή Διάπλασις.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΙΑΠΛΑΣΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 56 όδός Εδουάρδου την 9ην Ιανουαρίου 1918

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ

... Σου στέλλω και ό βραχ. για την Έπαρ- κεια. Δεν ένε καμμία ένέργη να γίνη λόγος για τη μικρή αυτή προσφορά, δεαν μάλιστα είνε για μιά τόσο εύγενική ιδέα, για ένα τόσο μεγάλο έργο, τη συντήρησι δηλαδή ενός πε- ριοδικού, μοναδικού στο Έθνος, που έχει σκοπό τη διάπλασι της νεολαίας και που στή- θισαμε να κάγαπομε για της εύχαριστιές όρες που μάς χαρίζεις... Σπυράν.

... Τά υπόλοιπα διά την Έπαρκειαν. Αυτό τό έπιστέμιο πούσιν έχω προς τό παρόν, άλλα με πρώτην έκακρίαν θά σου στέλλω και άλλα. Γιατί άποτον σε γνωρίζω, έγω και τάδελφια μου, άφίσχην όλα τάλλα περιοδικά και άφροσιθήκαμε μόνο σε σένα. Έχουν διακιο οι συνδρομηταί σου που σε όνομάζουν μητέρα. Είσαι μητέρα αληθινή, που φρονιάζει πάντα για τό καλό των παιδιών σου. Σουλταίισσα. ... Και τά έπίλοιπα για την Έπαρκειαν. Εί- μαι έν τούτοις υπερήφανος, που ό πτωχικός όβολός μου, ήρωμένος με άλλους πλουσιωτέ- ρου, συντελεί εις ένα Έθνικόν Έργον. — Χε- όνη τού Μπαζανίου.

Έδώ τώρα τί μου γράφει κ' ένας παλαιός ά- γαπημένος μου συνδρομητής, Άνδρας τώρα πλέον, με έπίζηλον κοινωνικήν θέσιν, που όμως δεν με ξεχνά:

— Έθεώρησα καθήκον έπεδεδημένον, φιλάτη Διάπλασι, να συλλέξω κ' έγω εις τόν έρπον διά την έπαρκειάν σου. Σου όφείλω τόσην εύ- γνωμοσύνην από τά παιδικά μου χρόνια και τώρα ήλθεν ή περίστασις να την έδηλώσω κά- πως έμπράκτως. Άκούσθαι μάλιστα δεαν μεγα- λύνουν τά παιδιά άποτίουν την προς τούς γο- νείς εύγνωμοσύνην. Έτσι κ' έγω σε σένα, εις άλλη μητέρα. — Προβήν συνδρομητής εύ- γνωμόν.

Κ' έδώ είνε που έμπορώ να πώ κ' έγω ό- πως είπε ό Χριστός: « Οι δε έλλοι που... Άπό τόσος χιλιάδες παιδιά που είχα εις τά 40 μου χρόνια, μόνον ένας εβρή ή εύγνωμοσύ- η και μεγάλος και να εκδηλώη την εύγνωμοσύ- ην του έμπράκτως; Η περίστασις δεν είνε ίκανή να συγκίνηση και άλλους πολλούς, από τούς πρώην συνδρομητάς μου;...

Εί, τό έρχόμενον φύλλον θά προκηρυχθή Διαγωνισμός Λευκών. Χαρήτε όσοι ά- γαπάτε αυτόν τόν Διαγωνισμόν, — άν και ξεύρω ότι τόν αγαπάτε όλοι!

Με μεγάλην εύχαριστίαν, Παγνιδάρα και Κόκκινο Γαρφάλλο έδίδαξα πάλιν τό κοινό σας γράμμα. Άλλ' ό μη έκακοσύνη έτσι, Καλλίτερα να μου γράφεις καθεμιά χωριστά, διόθ να έχτε και χωριστά καθεμιά την άπάντη- σίν της, όσάκις, έννοείται, τό επιτρέψη ό χώρος.

Τά έξη, στατιστικά μου στέλλει τό Τραγούδι της Λευτερίας: Είς τόν τόμον του 1917, τούς περισσότερους Έθν. Διαγωνισμούς έδημοσί- ασεν ό Νικητής της Αύριον, τά περισσότερα Παιδικά Πνεύματα τό Τραγούδι της Λευτε- ριάς, τά περισσότερα βραβεία έπήγε τό Κλέ- ρητικο Βόλο, της περισσότερας κοριτσίσ Μ. Μυστικόν είλε ή Σαφή Πιργηκοπούλα, και ψευδώνυμα ένεκρίθησαν έν έλω 597. Είς την Σ.Σ.Σ. τά περισσότερα κομμάτια ήταν πάλι που Νικητόν της Αύριον.

Δεν βροίκω πάλι σπουδαίο τό πειραγμα, Ναυτοπάρι. Σου έφώναξε τό ψευδώνυμόν σου, που έτυχε να τό έζη; Άς της έφώναζε; και σ' τό ίδιόν της, που τό ήξερες, διόθ να είσθε ίσα-ίσα. Όπωσδήποτε, θά έπρωταύξω να μη φωνάζονται έτσι τά ψευδώνυμα στους δρόμους. Νά και ή Αεροπόρος που ανέλαβεν έργα- σταν. Άλλά, μη ροβήσθαι! έχι στό αεροπο- ρικό σωμα, παρά σε μιά Τράπεζα. Ένωσεται

δτι έχει πολλή δουλειά και θά μου γράφη σπά- νια μου ύπόσχεσαι όμως — τι συγκινείται! — ότι από τόν πρώτο μισθό που θά πάρη, θά μου στείλη ένα μέρος για την έπαρκειαν.

Ναι, ναι, Ίδεώθης Έλλάς ή φίλη σου Κ. Τ. ήθεο κ' ενεγράφη, δηλώσασα ότι σε της έσύστησε να έγγραφη. Σ' εύχαριστώ λοιπόν και διά τούτο άκόμη τό έσπένδωμά, άνούραστη φίλη μου!

— Ορίαις έπιστολάς μου έπτελαν αυτήν την εβδομάδα και οι έξη: Μέλλων Νικητής, Παγ- νιδάρα, Γιαπωνέζα, Έλληνικόν Όνειρον, Αδριακούρα του Βουζατίου, Δαήδη Δάφνι, Πεταγή Μαλαχρονούλα, Κλέρηκο Βόλο, Αερόμητος Πολιτισμός, Τράκος και Ηώς του Ραβίν— Έξάκισα τά: παραγγίλλας και κι τούς εύχαριστώ όλους για τά καλά των λό- γις.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αυτήν την εβδομάδα έλαβα τά έξης: «Πρωτοχρονιάτικο». — «Τό όνειρόν μου». — «Στηνή τού δρόμου». — «Στό Τηλέφω- νο». — «Αεροπόρος». — «Από την ζωήν». — «Η φολιά των καρδερινών». — «Ανέκ- δοτον». — «Τό καθήκον». — «Κόρη της Ρού- μελης». — «Ψηλά άπ' τό βράχο». — «Σέ- φελ». — «Η πρωτοχρονιά». — «Η σοκολά- τα του Δάντσιου». — «Η γιαγιά μου». — «Παρίπατος με βάρκα». — «Τό άπειρον». — «Η σιγή της νυκτός». — «Τί σκεπτό- μαι». — «Πρωτοχρονιά». — Παιδικά Πνεύ- ματα και διάφορά διά τούς Έθν. Διαγω- νισμούς.

ΕΚΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Όδών ψευδώνυμα δημοκίτια ή άνανοσθαι, άν δεν συνοδεύονται από τό δικαιοδικόν δρ. 2. Τα γνωκόμενα ή άνανοσθαινα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1918. Όσα άνοσθόνοται από Α. ά- νήκουν εις άόρα, και όσα από Κ. εις κοριτσού- νια.

- Νέα ψευδώνυμα: Ποιμενική Φλογέρα, α. (ΠΖ). Έλληνική Πυγή, α. (...). Μανι- μένο Κούα, κ. (ΠΠ). Ιερελιούσσο Πεταρ- ανάκι, α. (ΗΒ). Μοναχός, α. (ΓΤ) Παλαμή- θης, α. (ΑΤ). Σουλταίισσα, α. (ΒΚ). Έσώ- δες Άνθος, α. (ΕΣ). Κρασοσάφυλλο, κ. (ΚΑ). Άγριολοβούδο, κ. (ΕΑ). Αδερν της Ίσως, α. (ΕΒ). Άνεις Έλπίδος, κ. (ΣΚ). Ένδοξον Χορμόβον, α. (ΑΒ) Παγνή Άν- σις, κ. (ΗΠ). Άνδρείος Παύλοσπος, α. (ΑΤ). Κρασοκόσ, α. (ΑΡ). Έλληνικός Άσθη, α. (ΝΦ) Χροσοκάραβος, α. (ΔΓ).

— Άνανοσθαι ψευδώνυμον! Χένη τού Μπαζανίου, κ. Αερόμητος Έλλη, α. Έλ- λημική Γή, κ. Χροσή Άντις, κ. Έλληνικό Όνειρο, κ. Άνθος της Άνατολής, κ. Μι- κρός Σουλταίισ, α. Ναυταί της Αήμων, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά ένθυμούν νανναλλά- ζουν: — ή Πεισματάρ (0) με Έδελιν Νέ- σος, Νικητήν της Αύριον, Αερόμητον Αμα- ζόνα, Περακίτηρον, Φαέδονα, Διέφυλον Δετόν. — ό Διήβολος Σιδάτος (0) με Χροσή Καρδιά, Γλυκύ Παρελίδον, Μεσογνητική Άκτιή, Ίδεώθης Έλλάδα, Άγριαπάριαν, Α- νοικτόκαρδον, Χάρτα, Μικρόν Δόδρον, Νη- ρηίδα. — ό Τάκος (0) με Χροσοφτερήν Έλ- πίδα.

— Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: Κόνων (εις τό προσέχες θά δημο- σιεύσω μερικόν από τά όραία που μου γράφεις) Μέλλων Έρωσότην (εύχαριστώ για όλα) χαρίς ψευδώνυμον, όχι, δεν επι- τρέπεται.) Κρασοπέλι του 21 (ναι, και 'ς αυτό συνεκεί ό Διαγωνισμός των Λαθών, άν και δεν πιστεύω να υπάρχη καμμία, που να μή διαβόη ή διά τό φύλλον ως τό τέλος.) Άθαν τού Πηλιον (πολύ με συνε- κίνησε τό γράμμα σου! τί χαρά μου να βλέπω καλαιός μου φίλος που δεν με ξε-

χρουν!) **Χαρούη** Καρδιά (για τὰ άτομα είπαμε: όσο για τὰς λέξεις που έχουν δύο τόνους—διαν χωρίζεται ένας,—ή ψιλήν άντι δασείας κτλ., βέβαια αὐτὰ είνε λάθη που πρέπει νὰ διορθωθούν) **Κ.Μ. Καραν.** (ἀπό τὸν θεῖο σου τίποτε ἀκόμη) **Κωνσταντίνου Λάβαρο** (γαί, ὄρατα ἡ ἰδέα τοῦ Σουλῶγον σας νὰ ἰδρῶσῃ καὶ μὴ μικρὴ Βιβλιοθήκη, ἀπὸ χρήσιμα βιβλία, διὰ τὸ μῆλῃ του) **Γ. Καίλ.** (ὄχι, μόνον τοῦ 4ου φύλλον εἰς τὴν προκήρυξιν τὸ λέγω κατὰ) **Ποιητικὴ Φλογεράν** (τίτοιαι διατρίβαι δὲν ἔχουν θέσιν εἰς τὴν Σ.Σ.Σ. μόνον εἰς τὰς Μ. Ἀγγελίας ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 20 τὴν λέξιν) **Ποιητικὴ** (ἐμπρός λοιπὸν γὰρὰ περιμέναι) **Ἐξμα τῆς Σαλαμίνας** (χαρὸν πάλῃ κ' εὐχόμεναι νὰ διακριθῆς ἡ προθεσμία τῆς Κυριακῆς καὶ τῶν Ἀσκήσεων ἔληξῃ: περιμένε νὰ λάβῃς μέρος, ὅταν θὰ προκηρυχθῶσιν νέαι διαγωνισμοί.) **Ὁσκάο Μπ.** (ἡ εἰσφορὰ τοῦ δημοσιεύθῃ εἰς τὸν κατάλογον τοῦ 4ου φύλλον) **Μικρόν Ἀχαιοῦ** (εἶχε γίνῃ ἡ ἐγκρίσις) **Ἀργεσσιαν** (ἡ Λογοκρισία μὲ πληροφροεὶ ὅτι δὲν ἵπτησαν εἰς τὴν ἐπιτολήν σου τὰ βωδύλεστα γραμματισμοὶα τῶν ἀναφῆρις.) **Κ.Κ.Κ.** (ὄχι, καλὲ μου; τὰ Γεωργίου Παυλοπούλου, Τιτάνος, τὸ βῆβα ὡς παράδειγμα· εἰν τὸνοματικὸν σου θὰ γράψῃς ἐλεῖ.) **Κουρέλι** (ἀσάχιστος ἀπὸ τὸ ἴον καὶ θὰ τελειώσῃς εἰς τὸ 4ον· ἄλλα φύλλα δὲν ἔχουν σχέσιν μὲ τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λαθῶν· εἶνα μόνον) **Ἀση** (αὐτὸ εἶλε! μὲ τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λαθῶν μαθαίνεις καλὴς ὀρθογραφία καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ· ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Στὰ Βουρὰ» ποῦ δὲ βετορελλαν, λέγεται Ὁ ΝΕΒΕΣ» κατὰ λήθος τυπώθηκα μὲ Υ.) **Ποιητικῆς**, **Φαληρικὸν Μάτην**, **Ἑλληνοκονιο**, **Δήμοικα Ἀστέρα**, **Ἀθῆν Λουκάση**, **Πειρατῆν τοῦ Αἰγαίου**, **Πρωτὸν Φιλομαθῆ καὶ τὰς ἀναριθμητοὺς οἱ ὁποῖοι μὲ τηλεγραφισμοὶα, μ' ἐπισκεπτήρια, μὲ εἰκονογραφημένους κάρτας, ποῦ εὐχρησθῶσιν τὴν Πρωτοχρονιά. Τους εὐχριστῶ πολὺ. Καὶ τὸ χρόνον!**
Γλυκὴ Παρελθόν, **Ἀνδρῶν Ἀνδρῶν** (ἔλαβα, εὐχριστῶ, ἐστεῖλα!)

Ἀκριάτικο Τριαντάφυλλο, **Τριλλοσοσκαιίδα**, **Ἀργοσιερανομένο Κῆμα**, **Μελαγχολικὴν Κιθάραν**, **Γ. Π. Ν. Τρελλῆν Ἀταγιάταν**, **Διολικὸν Ἀστῆρα**, **Ἐλαῖδα τῆς Πατριδος**, **Ἄσθος τῆς Ἰουλιανῆς**, **Τεῖθησαν**, **Κοσμοκράτορα**, **Δόν Κιχάτην** (ἔλαβα, εὐχριστῶ!)
Νεάτορα Γ. Ρ.Σ., **Προσφῶννα Μικροσασίτην**, **Ἰωάν Μερκ**, **Χρυσόφωτον Ἐλαῖδα**, **Αἰτωλόν**, **Προμηθεά Διοσκώτην** (ἔστειλα, εὐχριστῶ.)
Εἰς ὅσας ἐπισητολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 8ην Ἰανουαρίου ἐκπενήσῃς εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνῆχεια τοῦ 170οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀδσεων Δεκεμβρίου-Φεβρουαρίου
Αἱ ἄδσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7ης Ἀπριλίου

68. Δεξιόγραφος
 Μία νῆσος μ' ἓνα σύνδασμο
 Καὶ πρόθεσιν ἐνάθη,
 Κι' ἓνας ἀπὸ τούς τριάκοντα,
 Τυράντους ἀθλησθη.
 *Ἐστάλη ἀπὸ Μαρούσις Ν. Κοτσίβ

69. Στοιχειώδης
 Πλειστοὶ ὄσοι μὲ λατρεῖσιν,
 Ὅσοις εἶμαι ἐν μάρισιν,
 Μέρος λόγον ἀπλάς θὰ γίγω,
 Ἄγ μὲ ἀπακαφίλισιν.
 *Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμοι

70. Δίνγμα
 Λαμπροῦ θεοῦ ἄν μορσεῖς
 Νὰ βῆς τὸ θεηλυκὸ.

Γλυκεία, γλωττὴ ἀδελφῆ του
 Ὁδὸ καίρη σὸδ ἄσπρῶ.
 *Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Λεοντῆς τῆς Χαριωνίας

- 71-73. Λογοποιίαν**
1. — Ποία πόλις πίνεται;
 2. — Ποία πόλις εἶχε καλὰ;
 3. — Ποία πόλις ἀσφαλλίζει τὰ πλοῖα;
- *Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ἀτρομήρον Ἀραζόνος

77. Ποιητικὴ Ἀμφοστῆς
 Τὸ πρῶτον γόμμα τῆς πρώτης τῶν κἀτῶδη ζητουμένον λέξων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ ὄστω καθεστῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ἐνδοξον βασιλεῖα:

1. Νῆσος τοῦ Ἰονίου 2, Ὑψωμα τῆς
- 3, Ἀραῖον ὀπαρικόν 4, Θηρίον καὶ ποταμός; 5, Μέταλλον κοινόν 6, Πολύτιμο; λίθος.

*Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Παῖδι τοῦ Μέλλοντος,
78.—Φωνητοκόλιπον
 μς·μ·***·πλζ

*Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἑλληνοκῶ Γοῆτρου
79. Ἰσόπος Ἰνδιῆς
 Κ (2) - Τ (2) - Χ (5)

*Ἐστάλη ἀπὸ Ἐπιτορας Χ. Μελετοπούλου

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
 *Ὅσον αἱ λύσεις, ἀδυνατίσας φυλλαδίον, ἐλήφθησαν ἀπὸ 3-9 Ἰανουαρίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Ἀκριάτικο Τριαντάφυλλο, Μαρίνα Μ. Βαλῆρη, Ν. Μ. Βαλῆρης, Π. Α. Βαρθολομαῖος, Ἐμ. Ν. Βερνίκος, Δημ. Α. Γεωργιάδης, Γ. Γεωργιάδης, Βικτ. Γουρῆς Π. Γ. Δομητιῆς, Χρ. Ε. Ζαχαροπούλου, Ἀπ. Γ. Καράμπελας, Ἀθ. Α. Καταουρίδης, Ἰωάν. Γ. Κουλουρίδης, Θεοδ. Κουτσινός, Λαῖτῃ Ἀδῶν, Ὁσ. Α. Μπόουσιαν, Ἐπιτ. Νικολαΐδης, Ἀλαμαντία Μ. Νικολάου, Κωνστ. Π. Πετρίδης, Ἰωάν. Σπ. Πολυχρόνης, Παναγιώτ. Ἰωάν. Σπαλιώτης, Μαργαρίτη Σταυροκαρράκου, Ἀγ. Α. Τσιλιδάκης, Δ. Σ. Τσιγκής, Χατζῆς Περιμετιανός, Φωτῆ τῆς Πατρίδος, Ἰωάν. Δ. Μπασιάνης, Χρ. Ταραντάς.

ΑΡΓΙΝΙΟΥ: Λαμπροῦ Ἀστέρα
ΑΙΓΙΟΥ: Σπ. Μ. Βουλοπούλου, Φίλ. Κ. Πολιτοπούλου, Ἀλ. Α. Κοτασιδῆς.
ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Ἀνδρ. Κ. Παπαδόπουλος.
ΑΡΓΟΥΣ: Βρασ. Χρ. Ἀνδρῶν.
ΒΟΛΟΥ: Εὐδ. Εὐθυμιάδης, Ἐβραῦτῃ Κ. Πολιτοῦ.

ΘΗΒΩΝ: Κ. Νάκος, Κ. Γ. Χατζιάσης.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Ἀθ. Γ. Γκουβούλης, Β. Δ. Γουλιόπουλος, Π. Δ. Γουλιόπουλος, Χ. Ι. Μαμαζοῦλης.
ΚΕΦΥΡΟΝ: Γεω. Κούτος, Γεωρ. Α. Κούτος.
ΚΟΥΡΚΟΥΛΩΝ: Νάσος Μπατος.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Ἄγρα τοῦ Ἠλίου, Πυρ. Κ. Ἀ. στεφάνου, Α. Α. Παπακασιόπουλος, Ἄγγ. Θ. Παροῦλης, Ν. Γ. Ριζοπούλου, Ἀθ. Α. Ρίζου.
ΛΙΜΝΗΣ: Ἰω. Γ. Μήτσας, Εὐάγ. Εὐαγγελιάδης.
ΜΟΥΡΤΙΩΝ: Εὐάγ. Εὐαγγελινός.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Κ. Κ. Κοντοπούλου, Ν. Γ. Παπαδόπουλος.
ΝΑΥΣΤΑΘΜΟΥ: Ἀσπὴ Νύξ.
ΠΑΛΛΗΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Σπ. Ν. Ταρκακόπουλος.

ΠΑΤΡΩΝ: Ἀγρία Τσιγγάνα, Θεῶν καὶ Νύκτα ΒΝ Ἀντωνοπούλου, Π. Κ. Φοσφῆς, Δημ. Π. Καραγιάνης, Τσελλῆ Ἀταγιάτη.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἰω. Ε. Ἀββάρης, Ν. Γραβῆς, Ἀντ. Γκουβούσης, Γεωρ. Γκουβούσης, Λιλίνα Π. Δημητρίδη, Ἀναστ. Π. Κουλοῦσης, Γ. Η. Κουρῆς, Α. Π. Μάνος, Εὐάγ. Π. Μάνος, Μιχ. Κ. Πετρούσης, Ἀθ. Ταράντης, Ἰω. Α. Σωφροῦνης, Φωγγακούλης Γ. Φουτῆς.
ΣΚΕΠΑΣΤΗΣ: Γ. Ζατιάνος, Εὐάγ. Βλαχούτσινας.
ΣΠΑΡΤΑΡΙΟΥ: Ἀγία Βλαχούτσινας.
ΣΤΡΟΥΘΙΑΣ: Γεῶργ. Δουναγῆ.
ΣΥΡΟΥ: Σπ. Π. Παλαμῆτης.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Γ. Καλλιώρας.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Μερτα Β. Γεωργιάδου, Κ. Ε. Καρναυστάκης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

*Ὅσον τῶν ἀναφῆρις τὰ ὄνματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρονομία καὶ ἐληφθησαν οἱ ἔβες τῶν ὀσῶς: **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Π. ΠΕΤΡΙΔΗΣ** ἐν Ἀθῆναις, **ΦΙΛΙΠΠΟΣ Κ. ΠΑΠΑΚΑΤΣΟΠΟΥ** ἐν Αἰγλω, **ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΡ. ΠΑΠΑΚΑΤΣΟΠΟΥ** ἐν Πετραιεῖ, οἱ ὅποιοι ἀνεγνώσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Φεβρουαρίου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΕΛΛΑΣ, ἑποφῆται Ἀρμοφῆτατος 1917, ἑποφῆτατος ἐπὶ δολιχῶν τοῦ Ἀραζόνος Πατρῶν καὶ ἐπὶ ἑλῶν ἰσχυρῶν παρατόνων.
 [IH' - 51]

ΙΑΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ
ΙΑΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ
ΙΑΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ
 [IH' - 52]

Εἰς τὴν περὶ ὀποστηρίξεως μου ἐν τῇ παρόνῃ Ἀρμοφῆτατος ἑλῶν αὐτῶνδουλον καὶ εὐγενῆ πατριωτικῆν ἄγγελαν τοῦ ΔΕΒΟΝΤΟΣ ΤΗΣ ΧΑΙΡΩΝΙΑΣ, πῶνθ ἄγνωστον μοι, ὄρεται νὰπανήσω ἐκφράσεως τὰς εἰλικρινεῖς μου ἐχαριστίας.
 [IH' - 53]

Ὅσον δὲ διὰ τὴν Κάρταν τῆς Δῆθεν Ε. Σ. προτροπῆς με νὰ ἀπέσω τοῦ Δημοφῆτατος, ὡς ἐπιφλοσσομένης μου οἰκτρῶς ἀποτυχίας... ἐκφράσει τὴν μεγάλην μου λύπην καὶ ἀπορῆαν, πόθεν ἔλαθεν αὐτὴ ἀπορῆμη εἰς συστάσεις καὶ συμβουλὰς... ἐνῶ ἐγὼ ἀπὸ τῆς Σπῆλης τῶν Ἀγγελοῦν τῆς Φιλάτης Διαπλάστω, εἰς οὐδεμίαν προκλητικὴν ἢ μεγάλην ἰσχυρὴν ἐπιτυχίαν μοι προέβη ὀδῶν, ἀλλ' ἄλλως περιωρίσθη εἰς τὴν ἑστῶν ἀναγγελοῦν τοῦ φειδωλοῦ μου, ὡς Ἰποφῆτας ἐν τῷ Δημοφῆτατος!

Ἀναμνηστικῶς ἀπὸ τῆς ἐπισημῆς ὀπαρῆς εἰς τὸν κῆλον μετ', καὶ δὴ τοιούτων ἐγελεινῶν ὄσα τὰ στοιχεῖα ἐπιβλαβῆς ψηφισμοῦ ἔκατος λοιπὸν δύναται νὰ ἐλεῖθῃ.

Ὁδῶνα ἑβδῶνα, οὐδένα ἑβδῶνα δὲ ἐπισημῶν νὰ μὲ ψηφίσῃ ὡς ἀποσπῆσθ τὴν ἐγλωσοῦσάν μου.
 Ταῦτα ἀπᾶτ' διὰ παγῶς, μὴ σκοποῦσα νὰ ἐπὶ κῆλον, οἰουδῆσῃ λόγῳ, καὶ ἐν τῇ πεποιθῆσθαι, ὅτι ἐγγυατέτερον ἐκφράσεως τῆς σπῆλης.
 [IH' - 54]

Ὅσον ἀπὸ σᾶς δὲν βαρύνονται, ὡς κινεῖσθαι εἰς τὸ ἑλῶν φυλλῶν Διαπλάστω τοῦ περὶ ὀσῶς τῶν, σπῆλη Μ. Μυστινῶν.
Χρῆν τὸν Μπιζανίου
 [IH' - 55]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ
ΟΛΥΜΠΙΚΗΣ
 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ζητοῦνται ἑποφῆται ἀνεπρόσωτοι. Κατὰ στατικὸν ἑποφῆται καὶ ἀποστέλλεται δωρεὰν Συμβορῆ τῆς ἡμέρας 30. 1. Μηνιαία 0,40. Ἀπευθῆναι: Ἄνε. Δημητρίου, Σωφροῦς 58.
 [IH' - 56]

Εἰς τὰ ἐξ Ἀργινῶν Διαπλάστωκα εὐχόμενα ἐτὸ 1918 αὐτῆς.
Μελαγχολικὴ Κιθάρα
 [IH' - 57]

ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΕΛΛΑΣ

**Ἰβρῆται προσεχῶς ἐν Ἀθῆναις κοστικῶς σέλλῃ ἰγος ὑπὸ τὴν ἐπὶ ἐπισημῶν. Ζητοῦνται κινεστικῶν. Ἀπευθῆναι: Ἀχιλλεῖα Μιμῆτη, Ἀναστασία 14, Συμβορῆ μηνιαία λεπ. 30.
 [IH' - 58]**

Κουμῆται, τὶ γίνονται ἡ φῆλεις Πλαγγῶν, Κ' Π' τῆς Ἐλικωνιάδος Παρθένου κατὰ προῆτιμῆς τὸ ἄλλος τῆς Κηφισῆς, καὶ ἔβες ἐλεῖθῃ τὸς κῆλας τοῦ Βλακῶνος! Ἀπὸ τῆς Κόσφης τοῦ 7ῆς σᾶς στέλλου μὲ τῆς μωρομῆτινῶς τοῦ Ζητοῦσθ τοῦς χαριετιμοῦς μου.
ΠΡΟΣΠΟΛΟΣ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ
 [IH' - 59]

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ, χροῖα καλλῶν
ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ
 [IH' - 60]

Μὴ λησμονήσῃτε ἑλῶν νὰ ψηφίσῃτε τὸν ἑποφῆτατος τῶν ψευδῶνδουλον τοῦ 17.